

РЕШЕНИЕ

№ 7856

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **851** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. А. А. Ф., [дата на раждане] , гражданин на Сирийска Арабска Република, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. И. Д., срещу Заповед № 4537ПАМ-101 от 11.12.2025 г. на началника на ГПУ-Ново село към РДГП-С., ГДГП-МВР, с която на основание чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4, чл.44в от ЗЧРБ и чл.24, пар.2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки (Регламент (ЕС) 2018/1861) му е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз (ЕС)“ за срок от пет години.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на заповедта поради липса на мотиви, съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Визира нарушение на чл.26 и чл.35 от АПК, както и неправилно приложение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Твърди, че той и семейството му от дълги години пребивават в Г., където притежават разрешително за пребиваване, както и, че имат предоставена международна закрила по ЗУБ. Наложена ПАМ препятствала връщането при семейството му в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и чл.6 от АПК. Навежда доводи за непропорционалност на мярката поради несъразмерно засягане на правото му на личен и семеен живот. Твърди липса на мотиви за определяне на продължителността на мярката в максималния й срок, което намира за самостоятелно основание за отмяната й. Счита началния срок за изпълнение на мярката за неясно

определен във връзка с наложена мярка „връщане“ в нарушение на чл.59, ал.2, т.5 от АПК. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски в хипотезата на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Ответникът началник на ГПУ-Ново село към РДГП-С., ГДГП-МВР, не взема становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Предложение рег. № 4537р-22838 от 11.12.2025 г. на началник 04 ГОДГ в ГПУ Ново село, че 08.12.2025 г., в 22:40 ч., мобилни камери „Л.“ засекли лице, движещо се в района на 349 гр. п. При направени заградителни мероприятия бил засечен автомобил М. с ДК [рег.номер на МПС] в района, източно от [населено място]. ГПН подал сигнал със стоп-палка с цел спиране за проверка на посочения автомобил, но той не спрял на подадения от ГПН сигнал и продължил движението си в посока [населено място]. При задействане на процедура 27, в района на „Тракийската гробница“, автомобилът спрял и от него излезли около 7 лица, които побягнали в различни посоки. Около 01:00 часа на 09.12.2025 г. лицата били установени и задържани като е използвано служебно куче. Установено е, че шест от лицата са от М. и едно от С.. Всички марокански граждани посочили лицето от С. като шофьор на автомобила, а именно А. А. А. Ф. (А. А. А. Ф.), мъж, [дата на раждане] в Република С. - водач на лекия автомобил (без СУМПС — неспособен). Същият притежавал регистрационна карта на чужденец в производство по молба за международна закрила с номер[ЕИК], издадена на 12.11.2025 г. от ДАБ, валидна до 12.02.2026г., с ЛНЧ [ЕГН]. Срещу лицето било образувано БП № 62/09.12.2025г. по чл. 280, ал. 2, т. 3 и чл. 281, ал. 2, т. 1, 5 и 7 от Наказателния кодекс (НК). Съставен бил протокол за полицейско предупреждение с рег. № 4537р – 22512 от 09.12.2025г. От направените проверки в системите „АФИС“, „ЕВРОДАК“, „DHS“ и „S. II“, в системите „АФИС“ и „ЕВРОДАК“ било установено хит съвпадение за А. А. А. Ф.. За „АФИС“ - BG0715358, а за „ЕВРОДАК“ - BGR099116. На водача на автомобила - А. А. А. Ф. била издадена Заповед за експулсиране с № 4537ПАМ – 92 от 09.12.2025 г. по описа на ГПУ - Ново село. Направено е предложение за налагане на ПАМ “Забрана за влизане и пребиваване на територията на държави членки на Европейския съюз” на сирийския гражданин на основание чл. 42з, ал.1, т. 1 във връзка с чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ.

Издадена е оспорената Заповед № 4537ПАМ-101 от 11.12.205 г. на началника на ГПУ-Ново село към РДГП-С., ГДГП-МВР, за налагане на ПАМ.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 11.12.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена по пощата директно до АССГ на 29.12.2025 г. (първия работен ден след коледните празници) - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган предвид уредената в разпоредбата на чл.44, ал.1, изр.1 ЗЧРБ възможност за делегиране на правомощия. Със Заповед рег.№4074з-376 от 01.04.2024 г. директорът на РДГП С. (орган, изрично посочен в чл.44, ал.1, изр.1 ЗЧРБ) е делегирал правомощия на началниците на ГПУ при РДГП С. да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл.39а, чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и чл.53 от ЗМВР. Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с фактическите основания, посочени в Предложение рег. № 4537р-22838 от 11.12.2025 г. на началник 04 ГОДГ в ГПУ Ново село предвид направеното в акта позоваване на него и в

съответствие с Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС, ОСГК. Налице е съответствие между посочените в акта фактически и правни основания, поради което следва да се приеме, че същият е мотивиран съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК по начин, който не е затруднил засегнатото лице да разбере вида и характера на наложената му ПАМ и да организира защитата си срещу нея.

Установява се от Предложение рег. № 4537р-22838 от 11.12.2025 г. на началник 04 ГОДГ в ГПУ Ново село, че сирийският гражданин е задържан на 09.12.2025 г. заедно с 6 граждани на М., които са го посочили за водач (без СУМПС – неспособен) на лек автомобил, установен на 08.12.2025 г., в района на 349 гр. п. при [населено място], очевидно в опит за пресичане на държавната граница. Срещу А. А. А. Ф. е образувано БП № 62 от 09.12.2025г. за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и чл. 281, ал. 2, т. 1, 5 и 7 от НК – превеждане през границата на страната на отделни лица или групи от хора, които не са български граждани (по чл. 280, ал. 2, т. 3 от НК), без разрешение на надлежните органи на властта, извършено по отношение на повече от едно лице, чрез използване на МПС и съпроводено със съпротива и/или неподчинение спрямо орган на властта (по 281, ал. 2, т. 5, т.1 и 7 от НК).

Изнесените данни сочат, че в един и същи ден, на 09.12.2025 г., спрямо жалбоподателя са предприети различни мерки от държавни органи – съставен е протокол за полицейско предупреждение, образувано е наказателно производство, задържан е под стража за 72 часа с прокурорско постановление, издадена е заповед за конвоиране и привеждане в следствен арест и са му наложени два броя ПАМ, всичките във връзка със задържането на чуждия гражданин на същата дата. Обстоятелствата, при които е задържан чуждият гражданин, които безспорно са му известни и които са наложили налагане на ПАМ по ЗЧРБ са указание, че формалното неизпълнение на процедурата по чл.26, ал.1 от АПК в случая не е съществено процесуално нарушение. С други думи, при обстоятелствата, при които е задържан А. А. А. Ф. на 09.12.2025 г. не съществува необходимост от времева разлика между образуване на административно производство за налагане на ПАМ по смисъла на чл.26, ал.1 от АПК и самото ѝ налагане. Смисълът на уведомяването по чл.26, ал. 1 от АПК е да се осигури правото по чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК на участие на лицето в административното производство. Последното от своя страна гарантира установяването на всички факти и обстоятелства от значение за случая по смисъла на чл.35 от АПК, вкл. с оглед на систематичното място на разпоредбите. В конкретния случай, правото на защита на адресата на мярката е гарантирано чрез обжалването ѝ по съдебен ред. В хода на съдебното производство жалбоподателят не ангажира доказателства по наведените в жалбата му благоприятни за него твърдения, което е указание, че в хода на административното производство не е накърнено правото му на защита да навежда факти и да ангажира доказателства за установяването им. Евантуални процесуални нарушения са релевантни единствено ако са съществени, т.е. такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, каквито данни в процесния случай не се установяват. Не е допуснато съществено накърняване на правото на защита на лицето, нито са налице данни и доказателства, че органът би постановил акт в противен смисъл.

Разпоредбата на чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ урежда възможност за налагане на ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, при наличие на основанията по чл. 10, ал. 1 от с.з. В случая, административният орган се позовава на чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ – наличие на данни, че чуждият гражданин извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Последните обстоятелства безпротиворечиво се установяват от Предложение рег. № 4537р-22838 от 11.12.2025 г. на началник 04 ГОДГ в ГПУ Ново село и не са оборени в хода на съдебното производство. Дължим е

извод за доказаност на намереното от административния орган основание по чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ за налагане на процесната ПАМ.

По силата на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ при налагане на ПАМ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

С Решение № 97 от 26.01.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС е отказана международна закрила в България на жалбоподателя А. А. А. Ф. по чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 т ЗУБ. Установява се от решението, че сирийският гражданин е напуснал С. през 2023 г., като за около една година е пребивавал в Република Т.. Влязъл е нелегално в България в края на 2024 г., регистриран и настанен в РПЦ Х. във връзка с подадена на 17.01.2025 г. молба за международна закрила. Напуснал самоволно РПЦ през м. февруари 2025 г. и на 10.10.2025 г. е върнат от Г..

В представената от ДАБ административна преписка по издаване на Решение № 97 от 26.01.2026 г. на председателя на ДАБ се съдържа Протокол рег. № УП-35498 от 18.11.2025 г., удостоверяващ нарушаване на вътрешния ред в РПЦ Х. от страна на жалбоподателя, непристойно и агресивно поведение. Приложени са и Предупредителен протокол на ДАБ № 127 от 10.11.2025 г. за напускане на разрешената зона на движение и Предупредителен протокол на ДАБ № 129 от 17.11.2025 г. за преместване в друг център за нарушение на вътрешния ред – непристойно поведение, замърсяване на кухненския блок и нежелание да се храни на определените за това места.

Видно от протокола за проведено на 10.11.2025 г. интервю пред орган на ДАБ сирийският гражданин е заявил, че е роден и живял в [населено място], С., където бил женен, но съпругата му починала докато бил в Г. (тъй като през м. февруари 2025 г. напуснал лагера в Х. и тръгнал за Г., но бил върнат оттам). Имал дъщеря на 5 години, която се намирала в [населено място], С., и за нея се грижела майка му.

Съвкупната преценка на доказателствата от представената от ДАБ административна преписка навежда на категоричен и несъмнен извод за липса на нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Сирийският гражданин е влязъл нелегално в България в края на 2024 г. и е напуснал самоволно РПЦ Х. през м. февруари 2025 г. Изложеното навежда на престой от няколко месеца в страната ни, който не е продължителен и не може да наведе на извод за трайна връзка или интегриране в нея. Напротив, както самоволното напускане на РПЦ Х. и достигането до Г., така и поведението на чуждия гражданин след връщането му оттам през м. октомври 2025 г., сочат на липса на интеграция в българското общество и трайна склонност към противообществени прояви, каквито са и установените на 09.12.2025 г. Чуждият гражданин не принадлежи към група на „уязвими лица“ по смисъла на легалното определение по пар.1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ, а административното производство по ЗУБ е приключило с решение за отхвърляне на молбата му за международна закрила. По негови признания, съпругата му е починала в С., където се намира и малолетната му дъщеря, както и повечето членове на семейството му, което сочи на съществуване и запазване на семейните, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето по смисъла на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Установените от преписката на ДАБ факти опровергават твърденията в жалбата за притежавана международна закрила от А. А. А. Ф., съпругата и децата му, които притежавали и разрешение за пребиваване в Г..

По изложените съображения е дължим извод, че спрямо сирийския гражданин е доказана

материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл.42з, ал.1, т.1, във вр. с чл. 10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, при която не е допуснато визираното в жалбата нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Конкретно проявление на този основен принцип в административния процес се съдържа в разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, за която се посочи, че не е нарушена. Преценката на баланса между мярката и преследваната цел следва да се извърши съобразно чл.6, ал.2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не е налице възможност за прилагане на по-благоприятни за лицето мерки, с които да се постига целта на закона съгласно чл.6, ал.3 от АПК. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин в Република България следва да се даде превес на защитимия обществен интерес, поради което не е налице и твърдяното в жалбата нарушение на чл.6, ал.2 от АПК.

Личното поведение на сирийския гражданин е указание за наличието на основание по чл.24, пар.1, б. а“ от Регламент (ЕС) 2018/1861, според който държавите членки въвеждат сигнал за отказ за влизане и пребиваване, когато държавата членка е стигнала да заключението, въз основа на индивидуална оценка, включваща и оценка на личните обстоятелства на съответния гражданин на трета държава и последиците при отказ за влизане и пребиваване, че присъствието на гражданина на трета държава на нейната територия представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност. Изпълнението на предпоставката по чл.24, пар.1, б. а“ от съюзния акт се доказва в хипотезата на чл.24, пар.2, б. б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 – налице са сериозни основания да се счита, че гражданинът на трета държава е извършил тежко престъпление. Последната разпоредба безспорно не изисква наличие на влязла в сила присъда, а „наличие на сериозни основания“, каквито в случая се установяват от Предложение рег. № 4537р-22838 от 11.12.2025 г. на началник 04 ГОДГ в ГПУ Ново село.

Липсват данни и доказателства за твърдяната от чуждия гражданин намеса в личния и семеен живот по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ. Съгласно чл.8, пар.2 от ЕКПЧ при спазване на критериите „предвидени в закона“ и „необходими в едно демократично общество“ държавата може да налага ограничения на това право в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Тук е мястото да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Очевидно е, че чуждият гражданин е запазил семейните си и културни връзки с държавата си на произход, респ. противообществените му прояви в България са указание за липса на интеграция, респ. липса на защитими по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ основни права.

Не се установява непропорционалност на срока на мярката, доколкото в случая решението се основава на обстойна индивидуална оценка на поведението на сирийския гражданин по смисъла на пар.31 от Преамбюла на Регламент (ЕС) 2018/1861. Не е накърнен и установеният в чл.21 от Регламент (ЕС) 2018/1861 принцип на пропорционалност, който гарантира, че преди въвеждане на сигнал и при удължаване на срока на валидност на даден сигнал, държавите членки

определят дали случаят е достатъчно подходящ, съотносим и важен, за да обоснове сигнал в ШИС. Националната разпоредба на чл.42з, ал.3, изр.2 от ЗЧРБ урежда възможност за въвеждане на забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз за срок, по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за общественения ред или за националната сигурност. Уредената легална възможност за налагане на ПАМ за срок по-дълъг от 5 години е указание, че само поради налагане на мярката в законоустановения 5-годишен срок по чл.42з, ал.3, изр.1 от ЗЧРБ, същата не може да се счита за непропорционална. Административният орган в случая е извършил правилна преценка на личното поведение на чуждия гражданин, която обосновано го е навела на извод за налагане на мярката за срок от 5 години.

По изложените съображения съдът приема, че обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но тъй като разноски не се претендират, такива не се присъждат.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, Първо отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А. Ф., [дата на раждане] , гражданин на Сирийска Арабска Република, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. И. Д., срещу Заповед № 4537ПАМ-101 от 11.12.2025 г. на началника на ГПУ-Ново село към РДГП-С., ГДГП-МВР, с която на основание чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4, чл.44в от ЗЧРБ и чл.24, пар.2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки (Регламент (ЕС) 2018/1861) му е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз (ЕС)“ за срок от пет години.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: